

แต่ทุกคนที่เคยรู้จักถึงความเจ็บปวดที่ไม่เหมือนอื่น
ของการถูกเพื่อนสักคนหักหลัง
พวกมันไม่ควรค่าสำหรับคุณหรอก
ไม่เคยเลย
แฉ่งพวกมันให้พินาศไปซะ
จับรถชนมันเลยก็ได้*

*ล้อเล่นนะ อันนั้นมันฆาตกรรมละ

หนึ่ง ปัจจุบัน

ฉันยอมทำอะไรก็ได้เลย ขอแค่ให้ผ่านวันนี้ไปได้เร็วขึ้น

ฉันเคาะนิ้วหัวแม่มือลงกับโต๊ะอย่างหมดความอดทนขณะมองเข็มยาว ขยับเข้าใกล้กริ่งบอกเวลาเลิกเรียนด้วยความหวาดหวั่นไปทั่วทั้งร่าง ฉันไม่แน่ใจว่าจะทำเป็นตั้งใจฟังว่าอาจารย์ปีเตอร์กำลังพูดเรื่องการบ้านว่าอย่างไรด้วยซ้ำ เพราะถึงอย่างไรอาจารย์ก็ต้องเอางานที่ส่งไปลงในระบบออนไลน์สำหรับนักเรียนอยู่ดี เดี่ยวไว้ค่อยจัดการตอนถึงบ้านแล้วก็ได้

ตอนที่ฉันได้คำตอบเรียบร้อยแล้ว

15:19

อีกหนึ่งนาที

อาจารย์ปีเตอร์สกระแอมไหล่เสมหะในลำคอ แล้วความสนใจของฉันก็กลับมาที่เขาอีกครั้ง ช่วงขณะหนึ่งฉันคิดไปว่าอาจารย์ถามอะไรฉันเสียอีก แต่อาจารย์ไม่ได้กำลังมองฉัน เขากำลังทำท่าโบกมือโบกมือเหวี่ยงๆ คู่นั้นขณะ

พูดกับทั้งห้อง

“เดือนครึ่งสุดท้ายแล้วนะ วันจันทร์อย่างแรกที่ต้องทำคือส่งรายงานเรื่องการปฏิวัติฝรั่งเศส แต่พวกเธอจะส่งเข้าระบบในช่วงวันหยุดยาวก่อนก็ได้ อย่าลืมหารายงานชิ้นนี้ล่ะ พรุ่งนี้เป็นวันหยุดก็จริง แต่พวกครูยังต้องเข้ามาทำงานกันอยู่ และครูไม่อยากได้ยินใครมาโอดครวญขอเลื่อนวันส่งทั้งนั้น เพราะจะไม่มีใครให้เด็ดขาด”

ฉันไม่อยากจะมองบนเสียให้ได้ ทั้งชีวิตนี้ฉันไม่เคยลืมหารายงานเลยสักชิ้น กะโอเควันหยุดยาวสามวัน ไม่ได้จะทำให้ฉันเสียสมาธิจนลืมนไปหรอกนะ แถมฉันยังทำรายงานชิ้นนี้เสร็จตั้งแต่สัปดาห์ครึ่งก่อนหน้านั้นแล้วด้วย ก็ของแบบนี้มันไม่ได้ยากอะไรสำหรับคนอย่างฉันนี่ละ

เสียงกริ่งดังขึ้น ที่จริงมันดังบี๊บๆ มากกว่า เป็นเสียงบี๊บรวดเร็วเจ็ดครั้ง ที่ดังแทรกผ่านความตื่นเต้นที่วอลอยู่ในอากาศ และฉันก็รีบไปยืนหัวแถวก่อนที่จะมีใครทันได้เก็บข้าวของด้วยซ้ำ อาจารย์ปีเตอร์สยกมือข้างหนึ่งขึ้นกำฉันไว้ก่อนจะเดินผ่านโต๊ะทำงานของเขาไป ดูไปอาจารย์ก็คล้ายกับ สแตนลีย์ ทูชชี เวอร์ชันแก่หน่อยพร้อมสวมแว่นสายตารอบหนาสีเข้มครบครัน อาจารย์เป็นครูที่อายุมากที่สุดคนหนึ่งของโรงเรียนวอลดอร์ฟ และน่าจะเกษียณไปตั้งแต่วัยทศวรรษที่แล้ว

พอเขายิ้ม ก็เผยให้เห็นชั้นผักสลัดที่ติดอยู่ในซอกฟันปลอมเหลืองอ่อ “วันนี้ขอให้โชคดีล่ะ บรูค เธอต้องได้เข้าเเยลแน่นอน”

พระเจ้า ขอให้เขาคิดถูกด้วยเถอะ

“ขอบคุณค่ะ ภาวนาว่าฉันนะค่ะ!” ฉันเอ่ยคล้ายมีความหวัง คล้ายว่ากำลังตื่นเต้น คล้ายว่ามั่นใจกับผลลัพธ์ ในขณะที่จริงๆ แล้วไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลย

ฉันพุ่งออกจากห้องนั้นไปสู่โถงทางเดินแน่นขนัด สายตาจับอยู่แต่พื้นหินอ่อนลายตาหมากรุกของโรงเรียนเตรียมฯ วอลดอร์ฟเพื่อเสี่ยงไม่ให้ผู้หวังดีคนอื่นฯ จุดไฟแห่งความวิตกกังวลขึ้นมาอีก

‘วันไอร์’ ปรากฏอยู่ในปฏิทินภูเก็ลของโรงเรียนวอลดอร์ฟมาได้หกเดือนแล้ว แต่ปรายตามอง ฉันก็เดินไปตามโถงแล้วจิ้มเลือกได้แบบไม่พลาดทุกคนเลย ว่าใครบ้างที่อยากเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยเครือไอร์ลิก¹ ถ้าฉันอยากทำนั้นนะ เพราะพวกเราทุกคนต่างแผ่คลื่นความร้อนที่คล้ายคลึงกันออกมา ต่างรีบร้อนที่จะออกไปจากโรงเรียนคล้ายมีคนไล่ตามเราอยู่ เพียงแต่ว่าคนผู้นั้นคืออนาคตของเราเอง และเราก็หนีมันไม่พ้นเสียด้วย

สิ่งที่ดีที่สุดที่เราจะขอได้ก็คือ ให้เราได้ขังตัวอยู่แต่ในห้อง ทางไกลจากสายตาสอดรู้สัดเห็น ขณะที่สิ่งที่เราหลบเลี่ยงไม่ได้กำลังโผล่หัวอันน่าเกลียดออกมา เพราะว่าสี่โมงเย็นวันนี้ คือเวลาที่บรรดาผู้สมัครเข้ามหาวิทยาลัยเครือไอร์ลิกจะได้รับคำตอบเสียที มันคือวันที่ฉันเฝ้าเตรียมรอรับไม่ทางใดก็ทางหนึ่งมาทั้งชีวิต วันนี้คือวันที่อาจเปลี่ยนแปลงทุกสิ่ง หรือไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงก็ได้ และความกดดันนี้ก็ทำให้ใช้ชีวิตเป็นปกติได้ยากเหลือเกิน

การได้เข้าเรียนที่เยลเป็นดั่งมรดกที่สืบทอดต่อกันมาในครอบครัวฉัน และฉันก็ยอมทำทุกวิถีทางเพื่อให้มันตกมาเป็นของฉันด้วย

ซึ่งฉันได้ทำไปแล้ว

ทุกครั้งที่เงยหน้าขึ้น จะมีเพื่อนๆ ส่งยิ้มมาให้จากอีกฟากของโถงทางเดิน หรือไม่ก็เป็นคำอวยพรให้โชคดีจากคนที่ฉันแทบจะไม่รู้จัก ส่วนพวกคุณครู บ้างก็ยกนิ้วโป้งให้หรือไม่ก็เข้ามาตบหลังตบไหล่ คนอื่นๆ ที่หวังจะเข้ามหาวิทยาลัยเครือไอร์ลิกก็จะผงกหัวให้ด้วยแววตาประหม่า ทุกคนรู้ดีว่าวันนี้สำคัญอย่างไร และนับเป็นครั้งที่ล้นแล้วตั้งแต่เข้าฤดูใบไม้ร่วงที่ฉันอยากเตะตัวเองเหลือเกิน โทษฐานที่ไม่ยอมสมัครตอนรอบที่เขาเปิดรับล่วงหน้าแต่เนิ่นๆ ไม่อย่างนั้นคงได้คำตอบไปแล้วเมื่อหลายเดือนก่อน แต่ที่ฉันพลาดเส้นตายไปก็เป็นเพราะ... เหตุการณ์นั้น เป็นอีกสิ่งที่คุณต้องสูญเสียไปเพราะหล่อน

¹ กลุ่มมหาวิทยาลัยเอกชนเก่าแก่แปดแห่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของสหรัฐอเมริกา มีชื่อเสียงระดับโลกด้านความเป็นเลิศทางวิชาการ มีการแข่งขันสูงในการรับเข้าเรียน

ฉันนึกย้อนกลับไปให้พลงยึดตัวตรง แสร้งทำเป็นว่าไม่ได้กำลังพังทลาย
อยู่ข้างใน ก็ฉันเปลี่ยนอดีตไม่ได้นี่นะ วันรับสมัครรอบพิเศษผ่านไปแล้ว และ
วันไวยาก็มาถึงแล้ว

อีกอย่าง พวกกูตวินนะ ไม่มีใครได้รับอนุญาตให้พังทลายหรือ
และพวกเขาไม่มีวันถูกยกเลิกด้วย

ฉันแะหยุดไวๆ ที่ล็อกเกอร์ของตัวเอง แล้วยัดทุกสิ่งที่สามารถทิ้งไว้ที่
โรงเรียนช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ไว้ในนั้น หนังสือเรียนวิชาประวัติศาสตร์หล่นลง
ไปอยู่ในกองด้านล่าง ซึ่งฉันก็ทิ้งมันไว้ตรงนั้น ฉันต้องกลับบ้านเพื่อจะได้หลบ
ไปกดรีเฟรชหน้าเว็บเรื่องใบสมัครตามลำพัง

เด็กสาวกลุ่มหนึ่งจากห้องที่ฉันเรียนหลักสูตรวิชาเคมีชั้นสูงพากันหยุด
อยู่ที่ล็อกเกอร์ห่างออกไปสองสามตู้

“แล้วมันคือปาร์ตีแบบปาร์ตี้จริงๆ หรือว่าแค่สำหรับพวกที่จะเข้าเครือ
ไวยอะ” มีคนหนึ่งถาม

“ปาร์ตีแบบปาร์ตี้จริงจิงเลย โบบอกว่าให้ทุกคนมาฉลองวันไวยกัน แต่
ที่จริงก็เป็นข้ออ้างให้คนไปกันเยอะๆ ที่บ้านริมหาดของเขานั่นแหละ ขอแค่
พระจันทร์เต็มดวง หมอนี่ก็คงหาเรื่องจัดงานปาร์ตี้จิงได้ ถ้ามันจะทำให้เขา
กลายเป็นจุดสนใจขึ้นมา”

ฉันขบหน้าลงส่งเสียงครางแบบไม่สบอารมณ์กับสื่อโคตกันหนาว
สีชมพูซีดตัวล้นของฉัน ฉันลืมเรื่องปาร์ตี้ของโบไปสนิทเลย เจน่าต้องอยาก
ไปไถงานบ้านแน่ ส่วนตัวฉันไม่มีอารมณ์เลยสักนิด โดยเฉพาะถ้าวันนี้ฉัน
ไม่ได้คำตอบที่ต้องการ ฉันทนไม่ได้ถ้าต้องเดินเข้าไปในบ้านริมหาดของโบ
พร้อมคำว่าไม่ผ่าน ในขณะที่ทุกคนกำลังเฉลิมฉลองให้ฝันที่กลายเป็นจริงของ
พวกเขา

นอกจากนี้ พ่อกับแม่ก็ไมยอมให้ฉันไปปาร์ตี้ที่ไหนอีกเลยมาตั้งแต่เดือน
กันยายนแล้วด้วย

ฉันต้องรีบเผ่นออกจากวอลดอร์ฟให้เร็วที่สุด ก่อนที่เจน่าจะสบโอกาส

จุใจมันด้วยเหตุผลอะไรก็ตามที่หล่อนเฝ้าซ่อมพุดมาแล้วอย่างไม่ต้องสงสัย นับตั้งแต่ข่าวเรื่องงานปาร์ตีแพร่สะพัดออกไปตอนพักเที่ยง ฉันนั่งแทบจะได้ยินเสียงหล่อนขึ้นมาในหู บรูค งานนี้จัดขึ้นเพื่อเธอชัดๆ เลยนะ โบเขาจะทุ่มจัดปาร์ตีไอวีเพื่อคนที่เขาแทบไม่รู้จักไปทำไมล่ะ นี่แหละคือเวลาที่เธอจะได้กลับมามีชีวิตรในสังคมอีก!

ไม่เอาละ ขอบใจ

ฉันดึงเสื้อโคटออกจากตะขอแล้วสวดแขนทั้งสองข้างเข้าไป พลางเช็กทรงผมในกระจกเงาแม่เหล็กสีทองที่ติดด้านในประตูตู้ไปด้วย ฉันสูดลมหายใจเข้า พวกกูตวินจะไม่ค่อยแสดงออกว่าเครียดเช่นกัน พวกเรามักดูสุขุมอยู่เสมอ ฉันปิดประตูล็อกเกอร์แรงๆ แล้วยิ้มให้ทุกคนที่สบตาด้วยระหว่างทางที่จะออกไปนอกโรงเรียน เหมือนว่ามันจะดีที่สุดชีวิต เหมือนว่ามันจะไม่แคร์อะไรอีกแล้วในโลกนี้ เหมือนมันกำลังคาดหวังว่าวันนี้แหละจะเป็นวันที่ฝันของฉันกลายเป็นจริง

ฉันผลักประตูกระจกออกไปแล้วยกมือป้องตา ด้านนอกนั้นมันสว่างจ้าพิลึก

นี่น่าจะเป็นครั้งแรกที่ฉันได้ออกจากโรงเรียนตรงเวลานับตั้งแต่ขึ้นชั้นมัธยมปีสุดท้าย เพราะระหว่างการทำสารพัดกิจกรรม ไม่ว่าจะเป็นการซ่อมเต้านกับทีม ประชุมสภานักเรียน ประชุมคณะกรรมการวางแผนจัดงานพรอม และการช่วยครูใหญ่ ซึ่งก็คือแม่ฉันเอง ระดมทุนจัดหาอาหารแก่ผู้ยากไร้ นั่นฉันก็ใช้เวลาอยู่แต่ที่นั่นจนถึงหลังหนึ่งทุ่มเป็นส่วนใหญ่ วันนี้ช่างเป็นวันแสนสุขที่ไม่ต้องมีการอะไร และฉันก็บอกไม่ถูกว่านี่นับเป็นลางดีหรือลางร้ายกันแน่ สันรองเท้าของฉันส่งเสียงแก๊กๆ ยามกระแทกชั้นบันไดหินอย่างเป็นจังหวะมั่นคง

โรงเรียนเตรียมฯ วอลเตอร์ฟิโนดีตั้นเคยเป็นโรงงานทอผ้าเก่าแก่กลุ่มผู้อุปถัมภ์ของโรงเรียนซื้อมันมาแล้วปรับปรุงอาคารก่ออิฐหลังมใหม่มาให้แผ่ขยายกลายเป็นสถาบันการศึกษาชั้นยอด โดยมีอาคารห้องสมุดแยกออกมาสองหลัง สนามกรีฑาที่สวยงามเป็นระเบียบ และสนามหญ้าอีกหลายสนามที่

จัดภูมิทัศน์ได้สวยเป็นระเบียบยิ่งกว่าอาคารใดในเมืองเซเลม นักเรียนระดับหัวกะทิของภูมิภาคแปซิฟิกตะวันตกเฉียงเหนือของสหรัฐอเมริกาล้วนแต่มาเรียนที่นี่ ซึ่งนี่ก็คือเหตุผลว่าทำไมวันนี้จึงสำคัญต่อพวกเราหลายคน และคือเหตุผลว่าทำไมถึงได้มีงานปาร์ตี้ที่จัดขึ้นโดยเฉพาะเพื่อคนที่ได้คำตอบรับให้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยเครือไอวี่ลีก วอลดอร์ฟเตรียมเราให้พร้อมสำหรับชีวิตในเครือไอวี่ลีก แต่หากเราพลาดหวังจากคำตอบที่ต้องการ ก็เป็นเรื่องที่เราต้องรับผิดชอบเอง

ฉันเดินข้ามจากทางเดินอายุร้อยปีไปยังทางเท้าคอนกรีตสีชาวยาววับที่ล้อมรอบตัวโรงเรียน แล้วมุ่งหน้าไปยังลานจอดรถเล็กๆ แห่งหนึ่งที่อยู่ข้างอาคาร อันเป็นที่ที่สวนงูสโลว์ไว้ให้พวกเราที่อยู่ในสนามนักเรียน ตำแหน่งประธานมันก็มีชื่อติดอยู่หลายอย่างละนะ

ฉันพยายามวิ่งตัวเองไว้อย่างเต็มที่ไม่ให้เหลือบมองสนามฟุตบอลขณะเดินผ่าน แต่ก็ยังไม่วายได้ยินเสียงพวกเขา เสียงของพวกผู้ชายที่โห่ร้องและหัวเราะขณะรวมตัวกันในสนามหญ้า และฉันก็รู้ว่าดีแลนคงอยู่ที่ไหนสักแห่งตรงนั้นเพื่อนำทีม เพื่อเปล่งออร่าความฮอต เพื่ออยู่ไกลเกินเอื้อมอย่างที่เป็นมาเสมอ ฉันปรับท่วงท่าของตัวเองเสียใหม่ และนึกดีใจที่ใส่กระโปรงนักเรียนตัวสั้นมา ผ้าสีดาสายเลียดสีอยู่บริเวณช่วงกลางขาอ่อนที่เกือบจะเท่าชายเสื้อโคตของฉันพอดี

ก่อนที่จะฉันจะทันได้เลี้ยวไปด้านหลังห้องสมุด ความเด็ดเดี่ยวของฉันก็หายไป ฉันมองข้ามไหล่กลับไปของทีมฟุตบอล และพบว่าหลายคนในนั้นกำลังจ้องมาที่ฉัน พอถูกฉันจับได้ ทุกคนก็รีบหันหน้ากลับไป

วันแต่ดีแลนที่ยืนอยู่ตรงกลาง และกำลังซ่อมวิ่งเป็นการอุ่นเครื่อง

เขาดูดีเวลาอยู่ในชุดสูทผูกไทแบบดีกาวอลดอร์ฟ แต่ดีแลนที่อยู่ในสนามฟุตบอลนะหรือ ผมสับสนที่ออกจะยาวเกินไปนิดๆ ของเขาที่บดออกให้พ่นหน้าตอนคุมเกมอยู่ในชุดทีมวอลดอร์ฟลูเนี่ยนะ ไม่ต้องพูดเลย

เขายิ้มกว้างแล้วโบกมือให้ และฉันก็เพิ่งรู้ว่าเขาหยุดเดินและจ้องเขาอยู่

ฉันรู้สึกได้ว่าสีแดงกำลังแผ่ซ่านขึ้นมาจากลำคอ แต่ก็รีบโบกมือตอบอย่างรวดเร็วแล้วออกเดินต่อ จนกระทั่งฉันหายลับไปหลังห้องสมุดอย่างปลอดภัย

บรูค ใจเย็นหน่อยสิเธอ

จู่ๆ ฉันก็รู้สึกตัวว่ากำลังเผลอคิดว่าเขาจะไปงานปาร์ตี้คืนนี้ด้วยหรือเปล่า ก่อนจะระลึกขึ้นมาได้ว่าฉันไม่ไปแน่ๆ ร้อยเปอร์เซ็นต์ ถึงแม้ว่าเขาจะยืมให้ฉันก็ตาม ถึงแม้ว่าฉันจะเป็นฝ่ายพยายามทำให้เขายืม ตั้งแต่ตอนที่เขาย้ายจากฟลอริดาตอนที่เมื่อสามปีก่อน

มันก็แค่เป็นไปได้ เป็นไปไม่ได้อีกแล้ว

ฉันเดินมาได้ครึ่งทางของลานจอดรถตอนที่เห็นมันเข้า

ฉันหยุดกึก เชี่ยอะไรเนี่ย

รถของฉันปกคลุมด้วยกระดาษหนังสือพิมพ์อย่างน้อยนับร้อยฉบับในสภาพที่ยังคงพับไว้เป็นเล่ม น้ำหนักของกระดาษช่วยให้มันไม่ปลิวหายไปตามแรงลม ฉันมองไปรอบๆ ว่ามีใครจับตาดูอยู่หรือเปล่า แต่ทั้งลานจอดมีแค่ฉันคนเดียว รถของสมาชิกสภานักเรียนคนอื่นๆ ยังอยู่ครบ หมายความว่าฉันคือคนแรกที่ย่อจากบริเวณโรงเรียน

ฉันสาวเท้าไปยังรถซุมารูของตัวเองที่จอดอยู่ท้ายสุดอย่างรวดเร็ว แล้วกระชากหนังสือพิมพ์หนึ่งฉบับออกจากกระโปรงหน้ารถสีแดงสด

วันที่ 7 มกราคม

ผลการสืบสวนคดีพิเศษ

ตัดสินใจคดีเด็กสาวในพื้นที่จมน้ำในทะเลสาบเป็นอุบัติเหตุ

ได้พาดหัวข่าวมีรูปถ่ายสองรูป คือรูปทะเลสาบ และรูปของเด็กสาวคนนั้น

ฉันไม่ยอมมองรูปเหล่านั้น ฉันทำไม่ได้ ไม่ใช่ในตอนนั้นที่ฉันกลัวความ

หาตัวตกไว้เต็มกระเพาะ ทำไม่ต้องเป็นวันนี้ ทำวันไหนไม่ทำ ทำไม่ต้องมาเกิดเอาวันนี้ด้วย

อย่างน้อยคราวนี้ยางรถฉันก็ไม่โดนกรีด เพราะฉะนั้นฉันยังออกไปจากที่นี่ได้อยู่ แต่ฉันต้องรีบกำจัดหนังสือพิมพ์พวกนี้ก่อนที่จะมีใครมาเห็น ไม่อย่างนั้นเรื่องได้กระจายไปทั่วห้องแซตของวอลเตอร์ฟก่อนฉันจะถึงบ้านด้วยซ้ำแน่ๆ

ฉันทิ้งกระเปาะลงกับพื้น แล้วหอบหนังสือพิมพ์ใส่อ้อมแขนให้มากที่สุดเพื่อเอาไปโยนลงถังขยะรีไซเคิลข้างทาง ต้องทำอีกหลายเที่ยวแน่ อีกเดี๋ยวคงมีคนจับได้ว่าฉันทำอะไรอยู่ แล้วก็จะมีการตามมาอีกมากมาย ชาวบ้านอุตสาหัหายุดพุดเรื่อง...

“อะไรวะเนี่ย!”

ฉันชะงักมือที่เตรียมจะหอบหนังสือพิมพ์อีกรอบแล้วหมุนตัวกลับ แต่นั่นก็เป็นแค่ฟิลิกซ์ที่กำลังยืนหอบแฮกๆ อยู่ในชุดเครื่องแบบทีมฟุตบอล

ฟิลิกซ์ อากิลา เป็นรองประธานสภานักเรียน เป็นแฟนแบบรักๆ เลิกๆ ของเจน่ามาแล้วสองปี และเป็นส่วนเกินในกลุ่มผู้รักความสมบูรณ์แบบเล็กๆ สุดพิเศษของพวกเรา เราต่างรู้จักกันมานานก่อนที่ความกดดันของอนาคตจะกลายมาเป็นเพียงเรื่องเดียวที่เรานึกถึง แล้วก็ไม่นานก่อนที่เขาจะเป็นอัจฉริยะด้านฟุตบอลตัวสูงหกฟุตสามนิ้วอย่างในตอนนี้ สมัย ม. ต้นเขาเคยเป็นเด็กน้อยตัวผอมแก้ง่ามเป็นที่สุด มีเพียงผมหยิกๆ ที่ตั้งใจเซตอย่างดีของเขาเท่านั้นที่ไม่เคยเปลี่ยนไปเลยในช่วงหลายปีมานี้

ฟิลิกซ์หัวน้ำแล้วดึงหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งไปจากมือฉัน และฉันก็มองเขากวาดตาอ่านพาดหัวข่าวแบบเร็วๆ ด้วยความรู้สึกลึกหนักอึ้ง

เขาขมวดคิ้วยิ่งกว่าเดิม “คนเรานี่เล่นอะไรบ้าๆ หนังสือพิมพ์พวกนี้ตั้งสามเดือนแล้ว แล้วยังไง มันสั่งมาเป็นตั้ง แล้วรอให้ถึงวันไควเพื่อเกล้งเธอนั่นเธอ บางคนนี่แม่งก็ควรเลิกยุ่งเรื่องชาวบ้านซะทีเหอะ” เขาฉวยหนังสือพิมพ์สองสามฉบับออกจากหลังการถูบารู ซึ่งก็น่าจะเป็นฉบับที่ฉันเอื้อมไปหยิบไม่ถึงนั่นแหละ “เกล้งกันแบบงี่เง่าสุดๆ เท่าที่ฉันเคยเห็นมา”

ความโล่งใจพุ่งเข้าใส่ แล้วฉันก็ยิ้ม เขาคิดว่านี่คือการแก่งัดกันสินะ ฉันยังพอจะปั่นความคิดนี้ได้ ฉันตะเกียกตะกายรีบฉวยหนังสือพิมพ์ที่เหลือมาก่อนที่คนอื่นจะมาเห็น “ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไรหรอก ก็แค่เล่นละอะอะไรหน่อย”

“ก่อนจะกันเป็นเด็กอมมือเลยนะ เธอเองก็ไม่ควรมาเจออะไรแบบนี้ด้วย”

ฉันโยนหนังสือพิมพ์ฉบับสุดท้ายลงถึงขยะ ไม่กล้าบอกเขาว่าแค่นี้ถือว่าเล็กน้อยนักถ้าเทียบกับการแก่งัดกันแบบอื่นที่ฉันเคยเจอมาในพักหลังๆ พวกนั้นเคยกรีดขูดขูดของฉันมาแล้วหลายครั้ง เหน้าผ่านช่องระแนงของตู้ล็อกเกอร์ฉัน ตามมาด้วยนม ซึ่งแย่กว่าเดิมมาก สักวันที่เกิดเหตุการณ์นั้นลงบนกระโจมองข้างบานหนึ่งของรถฉัน และยังมีอีกนับไม่ถ้วน ครั้งที่ฉันเกลียดที่สุดคือตอนที่มีคนเอาสติ๊กเกอร์สะท้อนแสงสีรุ้งยี่สิบแผ่นที่มีข้อความว่า ‘ไปตายซะ’ มารุมแปะท้ายรถฉัน ฉันต้องใช้เวลาดึงหูกชั่วโมงกว่าจะลอกออกได้หมด

เท่าที่ผ่านมาจนถึงตอนนี้ ฉันเก็บเสียงเรื่องที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่ไว้ ฟลิทซ์กับเจนารู้แค่ตอนที่มีคนพิมพ์ข้อความเน้นตัวใหญ่ว่า ‘นั่งบรูค กูดวิน คือปีศาจ’ ลงบนกระดาดสีชมพู แล้วแปะไว้ทั่วโรงเรียน แต่นั่นมันก็เมื่อหลายเดือนก่อน และทั้งคู่ดูเหมือนจะคิดว่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเฉพาะครั้ง เป็นฝีมือคนที่ไม่พอใจผลการสืบสวนพิเศษ เพื่อนๆ ของฉันไม่รู้หรือว่าที่จริงแล้วมันแยขนาดไหน และฉันเองก็มีแผนการที่จะปล่อยให้มันเป็นไปอย่างนี้อยู่แล้วด้วย นี่ถ้าพวกเขารู้เรื่องราวทั้งหมดคงได้สติแตกยกใหญ่ ในเมื่อช่วยอะไรไม่ได้ เพราะฉะนั้นก็ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะทำให้พวกเขาต้องมากลุ้มใจไปด้วย

สิ่งเดียวที่จะช่วยฉันได้ก็คือคำว่าผ่านแล้ว ในเวลาสี่โมงเย็น

ฟลิทซ์ยืนฟังกระโปรงหน้ารถ สีฟ้าเข้มของชุดเครื่องแบบที่เขาสวมเป็นสีเดียวกันกับสัญญาณตาของเขา “พอจะนึกออกมั๊ยว่าฝีมือใคร”

“ไม่รู้เลย” อย่างน้อยส่วนนี้ก็ไม่ใช้คำโกหกละนะ

“พนันได้ว่าต้องเป็นพี่ชายแคลร์ ดูจากตอนที่มันเข้ามาหาเรื่องเธอตอน

พิริวาลีกลิ หมอนั่นมันพวกมีปัญหาชัดๆ”

ความคิดนั้นเคยผ่านเข้ามาในหัวฉันอยู่ครั้งสองครั้งบ้างเหมือนกัน “ไม่เอานะ พุดดีๆ เอะ เขาเป็นฝ่ายสูญเสีย แล้วก็รู้วิธีจัดการกับความเสียใจนั้น น้องสาวเขาตายทั้งคนเลยนะ”

ฟิลิกซ์กลอกตา “แบรนดอน เฮก มันไม่ได้แค่เสียใจนะสิ มันเป็นพวกที่แพ้บ้าง บอๆ อยู่แล้ว สมัยเรียนที่วอลดอร์ฟก็แพ้บ้าง บอๆ เรียนจบแล้วก็ยังแพ้บ้าง บอๆ แล้วมันก็จะเป็นคนที่ยี้แพ้บ้าง บอๆ แบบนี้ตลอดไปนั่นแหละ สิ่งที่เกิดขึ้นกับเคลร์เป็นแค่เรื่องหมกมุ่นใหม่ล่าสุดของมัน ซึ่งไม่ว่ายังไงเธอก็ไม่ควรมาพลอยช่วยไปด้วย ถ้ามันยังทำอย่างนี้อยู่อีก เธอควรไปแจ้งความนะ พ่อเธอน่าจะช่วยเรื่องหาคำสั่งศาลมาห้ามมันเข้าใกล้เธอหรืออะไรทำนองนั้นได้ โดยเฉพาะถ้ามันลงมือหนักขึ้น”

เรื่องนั้นนะเข้าไปแล้ว

ฉันเปลี่ยนเรื่องคุย เพราะไม่อยากยอมรับว่าฉันจะไม่มีวันบอกพ่อเด็ดขาด พ่อผิดหวังในตัวฉันมากพอแล้ว ฉันต้องรับมือเรื่องนี้เอง “นี่ายน่าจะซ้อมอยู่ไม่ใช่เหรอ วันนี้ไม่มีแข่งหรือไง”

เขาพยักหน้า “ก็ใช่ะ พอดีฉันเห็นเธอเดินมาที่รถ เลยจะมาตักเจอก่อนกลับแล้วบอกให้รู้เรื่องเจนา่ก่อน”

“เรื่องงานปาร์ตี้เหรอ”

“เขาหมายมั่นปั้นมือมาก ประมาดว่าเธอไม่เคยได้สนุกอีกเลย แถมยังปล่อยเวลาไปสุดท้ายในวอลดอร์ฟให้ผ่านไปเปล่าๆ อะไรนี่แหละ เขาถึงขนาดให้ฉันแอบสืบเลยนะว่าดีแลนจะไปงานนี้ด้วยมัย เพื่อเธอจะได้อยากไปด้วย”

ฉันตรงพร้อมตั้งโทรศัพท์ออกจากกระเป๋า ฉันเปิดโหมดเครื่องบินไว้ด้วยเหตุผลหลายข้อ วินาทีที่ออกจากโหมคนั้น ข้อความและสายที่ไม่ได้รับจำนวนมากก็ล้นโผล่ขึ้นมา โดยเริ่มตั้งแต่ช่วงพักเที่ยง ฉันกวาดตาล้ออ่านข้อความพวกนั้นก่อนจะพลิกโทรศัพท์ให้ฟิลิกซ์ดูอย่างรวดเร็ว

12:19

รู้เรื่องปาร์ตีของโปยยัง ♀

ฮัลโหล?

เราควรขับรถไปด้วยกันนะ รถฉันไม่น่ารอด 😞

12:23

ถ้าทำเป็นเมิน บอกเล่นนะว่าไม่ได้ผล ฉันรู้ว่าบ้านเธออยู่ไหน

15:02

ฉันพูดจริงนะ เราต้องไปปาร์ตีนี้กัน

รอฉันที่ลานจอดรถหลังเลิกเรียนนะ!

เขาหัวเราะก๊าก “ต้องชมการใช้ไอโมจิของเขาเลยนะเนี่ย”

ฉันยึดโทรศัพท์ที่กลับมาในกระเป๋าเสื้อโคต “ถือว่าฉันชมแล้วละกัน
ยังไม่วางใจที่ฉันจะโปยงานนี้ก็ยังเป็นคุนย้อยู่ดี พ่อแม่ฉันได้เหรียญนะ”

เขายกสองมือขึ้นเป็นเชิงยอมแพ้ “อย่าลงที่คนส่งข่าวอย่างฉันเลย ฉัน
แค่อยากเตือนเธอไว้ก่อนนะว่าต้องเจอกับอะไร ฉันรักยายนี่นะ แต่เขาก็ดี
ชะมัด”

“ไม่ต้องบอกก็รู้”

เขาโอบไหล่ฉันเป็นการกอดจากด้านข้าง ฟीलิ่งเป็นเหมือนพี่ชายที่ฉันไม่เคยอยากมี แต่กอดของเขาให้ความรู้สึกสบายใจและเต็มไปด้วยความหวังดี
ต่อฉัน นักกีฬาหน้าตาดีผู้แสนซื่ออกเข้าใจที่เกรดเฉลี่ยอยู่ระดับบิวก เจน่า
หาแฟนได้ไม่แย่นักหรอก

เขาปล่อยแขนแล้วถอยกลับไปยังทางเท้า “ฉันต้องกลับแล้วละ ก่อน
จะโดนดีแลนกินหัวที่หนีซ้อม ยังไงวันนี้ก็ขอให้โชคดีละ เธอได้ელმამა

แทบเท้าแน่”

ฉันหัวเราะพร้อมกับที่เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นในกระเป๋า รีบรู้ได้ถึงรอยยิ้มที่เลือนหายไปจากใบหน้าขณะที่ความกลัวพลุ่งพล่านอยู่ภายใน

ไม่ใช่วันนี้ละ ขออภัยละ ต้องไม่ใช่วันนี้

พอฉันดึงโทรศัพท์ออกมาแล้วเห็นชื่อเจน่ากะพริบอยู่บนหน้าจอ ความตระหนักก็ค่อยๆ เลือนไป โอเค ไม่ใช่คนที่ฉันคิด

“เป็นอะไรหรือเปล่า”

ฉันงยหน้าขึ้นมอง พอเห็นหน้าผากของฟลิคซ์ยืนด้วยความกังวล ก็รู้ว่าผมหลุดสติหน้าออกมาแล้ว ฉันยิ้มแบบประชดใส่เขาเร็วๆ แล้วขูหน้าจอให้เขาดู “เริ่มแล้วไง”

เสียงหัวเราะก๊ากของเขาดังกังวานไปทั่วลานจอดรถ “ฉันเตือนเธอแล้วนะ! รีบไปเลยตอนที่ยังพอทำได้”

เขากำลังจะหันจากไปในจังหวะที่ฉันสติหลุดเต็มที่ เมื่อถามขึ้นว่า “แค่อยากรู้เฉยๆ นะ ดีแล่นเขาจะไปงานนี้ด้วยหรือเปล่า”

“ไปสิ” รอยยิ้มของฟลิคซ์กว้างเท่ารอยกระหม่อมบนหน้าเขาเลยทีเดียว “เดี๋ยวเราจะขับรถไปที่ทะเลด้วยกันหลังจบเกมนี้แหละ คงถึงช้าหน่อย แต่เราไปแน่ ถามทำไมเธอ”

ฉันจิกตาใส่ ทำเอาเขาเหงานหน้าหัวเราะอีกครั้ง

“เง้าะนะ”

เขาขยับตาให้แล้ววิ่งเหยาะๆ ไปทางสนามฟุตบอล ทันทีที่ได้อยู่ตามลำพัง ฉันก็ปล่อยให้รอยยิ้มบนใบหน้าเลือนหายไป สายตาจ้องอยู่ที่ถังขยะรีไซเคิล แล้วก็รู้สึกหนาวสั่นหลังเยือกขึ้นมา ถ้าก่อนหน้านี้ที่ฉันคิดว่าอยากเผ่นออกไปจากที่นี่ใจแทบขาดแล้ว ตอนนี้ความรู้สึกนั้นยิ่งทวีขึ้นกว่าเดิมเสียอีก ฉันเลื่อนตัวเข้าไปนั่งที่คนขับแล้วเสียบสายโทรศัพท์ วันนี้ไม่เกี่ยวอะไรกับเรื่องนั้น วันนี้มีแต่เรื่องของฉันเท่านั้น วันนี้เป็นวันที่ฉันจะได้เริ่มต้นใหม่ และฉันจะไม่มียวนยอมให้เบรกดอนหรือใครก็ตามมาทำลายมันเพราะความรู้สึกผิดและความ

หมกมุ่นเรื่องในอดีตของพวกเขา

โทรศัพท์ของฉันส่งเสียงแหลมจากข้อความเสียงที่เจน่าส่งมา แล้วฉันก็จับมันโยนใส่ช่องที่วางแก้วน้ำขณะถอยรถออกจากจุดจอด ไว้ค่อยฟังตอนถึงบ้านแล้วกัน...ถ้าเจน่าไม่ชิงโผล่มาหน้าบ้านฉันก่อนที่จะได้เปิดฟังนะละ

พระเจ้า ฉันต้องล็อกประตูปิดตายให้หมดทุกบานแล้ว

ฉันขับออกจากลานจอดรถของโรงเรียนแล้วมุ่งหน้ากลับบ้าน ทว่ายังไม่ทันพ้นสองช่วงตึก โทรศัพท์ของฉันก็ดังอีกครั้ง คราวนี้ตัวจับสัญญาณบลูทูธรับสายนั้น หน้าจอบนแผงหน้าปัดกะพริบบอกว่ามีสายเรียกเข้า

ไม่ปรากฏหมายเลขผู้โทร.

ท้องไส้ฉันพลันวูบโหวงจนความรู้สึกคลื่นไส้กะทันหันตีบคลานขึ้นมาในลำคอ สองมือกำพวงมาลัยไว้แน่นขณะที่ความตื่นตระหนกแผ่ซ่านไปทั่วร่างกาย ฉันจี้มปุ้มตัดสายโดยแรง เตี้ยวพวกมันก็คงโทร. มาอีก เหมือนที่เคยทำมาตลอด เหมือนที่พวกมันทำไม่เว้นวันในช่วงสามเดือนที่ผ่านมา

พอขับมาถึงป้ายสัญญาณให้หยุดป้ายต่อมา ฉันก็เหยียบเบรกรอย่างแรง แล้วลนลานหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเปิดโหมดเครื่องบินอีกครั้ง แต่มือของฉันลั่นเทาจนมันหล่น มันหลุดออกจากสายแล้วตกลงไปบนพื้นผิฟที่นึ่งผู้โดยสารไกลเกินกว่าที่มือฉันจะคว้าได้

เซียเอี้ย

ฉันสูดลมหายใจลึกเพื่อให้สงบลง ฉันปลดรถภัยดินะ ก็แค่โทรศัพท์ที่ไม่ก็สายเท่านั้นเอง ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรเลย ไม่มีอะไรต้องวิตกทั้งนั้น

เสียงบีบแตรดังสนั่นจนฉันสะดุ้งสุดตัว มีรถตามหลังฉันอยู่อีกสามคัน ฉันสับถแล้วฝ่าออกจากสี่แยกนั้นไปอย่างรวดเร็ว ใจเต้นแรงระรัว

ฉันไม่รู้หรือกว่าใครเป็นคนโทร. มา ไม่รู้ว่าพวกมันต้องการอะไร หรือมีเหตุผลอะไรที่พวกมันเลือกสร้างความฉุน แต่ฉันรู้ว่าฉันทำให้พวกมันหยุด

ไม่ได้ ฉันเคยลองมาแล้ว

ถึงฟลิคซ์จะรีบขึ้นนี้กล่าวโทษไปที่ แบรนดอน เฮก ก็ตาม แต่เอาเข้าจริงแล้ว ฉันก็ไม่คิดหรอกว่าคนอย่างเขามีเซลล์สมองมากพอจะคอยคุกคามตามติดได้ถึงระดับนี้ แบรนดอนเป็นคนประเภทตะโกนด่ากันซึ่งๆ หน้าในงานพิธีรำลึกถึงผู้ตาย หรือไม่ก็คอยหาเรื่องชกต่อยอยู่ตามยิม เขาไม่ใช่คนช่างวางแผน แต่คนที่ทำเรื่องนี้ี่สิ ใครก็ตามที่อยู่เบื้องหลังเบอร์โทรคัพพ์นิรนามย่อมเป็นคนแบบนั้นแน่นอน

พวกมันอยากให้ฉันต้องแบกรับสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อเดือนกันยายนทุกนาที่ไปจนชั่วชีวิตของฉัน ก็นะ ฉันนี่ก็กลัวตึงใจถึงคิดว่าจะได้ไปมีชีวิตเป็นปกติหรือทำได้

เบอร์โทรคัพพ์นิรนามนั้นอยากให้ฉันทรمان และฉันเองก็ไม่ว่าจะหยุดมันได้อย่างไร

หรือพวกมันพร้อมที่จะทำเรื่องนี้ไปไกลถึงไหน

โทรคัพพ์บนพื้นรถส่งเสียงดังขึ้นอีกครั้ง

สอง ปัจจุบัน

เบอร์รินนามโทร. มาอีกเก้าครั้งระหว่างที่ฉันกำลังขับรถกลับบ้าน แต่ละครึ่งยังทำให้ความดันโลหิตของฉันค่อยๆ พุ่งสูงขึ้น และยิ่งผลักดันให้ฉันเหินเข้าใกล้อาการเส้นเลือดในสมองแตกทุกขณะ ซึ่งดูแล้วฉันคงไม่แคล้วได้เป็นโรคนี้แน่นอน ฉันขับรถเข้าบ้านเร็วไปหน่อย แล้วจอดเจ้าชู้บารูอย่างแรงจนเกือบเสียประตูโรงรถ ทำเอาข้าวของบนเบาะหลังอันรกรุงรังสะเทือนไปหมด ฉันโผล่เข้ามาคอนโซลกลางของรถแล้วเอื้อมหาโทรศัพท์

วินาทีที่ฉันอยู่ในอุ้งมือ ฉันก็เปลี่ยนมันกลับสู่โหมดเครื่องบันทึก และหน้าจอพักก็พลันแยบยลฉันด้วยจำนวนของการคุกคามประจำวัน

15:34

ไม่ปรากฏหมายเลขผู้โทร.

สายที่ไม่ได้รับ 38 สาย

ฉันสับสนอีกครั้ง ฉวยกระเป๋แล้วรีบวิ่งขึ้นบันไดหน้าบ้านเข้าไปข้างใน

ให้เร็วที่สุดเท่าที่มนุษย์จะทำได้ จนเมื่อกดล็อกลูกบิดและลงกลอนแน่นหนาแล้ว ฉันจึงได้ทิ้งตัวร่วงไปกับประตูแล้วสลุดลมหายใจ ความรู้สึกดูจะมีดวงตานิ่วล้นคอบจับจ้องแผ่นหลังของฉันค่อยๆ ลดลง ขณะที่ความเสียวสั่นของบ้านโอบคลุมรอบตัวฉัน

ขอให้ใครก็ตามที่ทำแบบนี้เป็นโรคเรื้อรังชนิดรักษาไม่หาย

หรือโดนคนขโมยข้อมูลส่วนตัว

หรือขอให้บ้านมันถูกไฟไหม้ ให้มันโดนอะไรก็ได้ที่ช่วยทำให้มันหันเหความสนใจจากฉันไปหาเรื่องอื่นเสียที เพราะฉันนึกไม่ออกแล้วว่าต้องทำอะไรเพื่อให้มันหยุด พอฉันเปลี่ยนเบอร์ มันก็หาเบอร์ใหม่พบทันที ฉันใช้เวลาหนักนับหลายสิบชั่วโมงค้นหาวิธีว่าจะตามรอยเบอร์ที่ถูกปิดกั้นได้อย่างไร แต่ก็ทำไม่ได้เลย ฉันโทร. หาบริษัทผู้ให้บริการโทรศัพท์ของฉัน แล้วพยายามขอให้เขาช่วยปิดกั้นเบอร์นี้จากผู้ให้บริการปลายทาง แต่พวกเขาก็บอกว่าไม่สามารถป้องกันไม่ให้สายที่ถูกปิดกั้นไว้แล้วโทร. เข้ามาได้ เพราะว่าหมายเลขนั้นก็ถูกซ่อนไว้จากผู้ให้บริการทางนั้นเช่นกัน และเพราะอย่างนี้พวกมันถึงได้ไม่ยอมเลิก

ฉันมันโง่งมที่วันนี้ลดความระวังตัวเอง ฉันควรจะตื่นตัว ควรมีสมาธิวันนี้เป็นวันที่สำคัญยิ่งของฉัน และไอ้เบอร์โทรศัพท์นรนามันก็รักที่จะทำลายวันดีๆ ของฉันเสียด้วยสิ รวมถึงวันแย่ๆ ของฉันด้วย จะว่าไปก็ทุกวันนี้แหละ

นี่ถ้าฉันใช้หัวคิดสักหน่อยฉันคงไม่ออกจากโหมดเครื่องบินเลย ฉันคงจะฝึงบั่นไว้กันกระเป๋ แล้วไม่เหลียวตามันอีกจนกว่าผลการสอบจะออก แต่แทนที่จะเป็นอย่างนั้น ฉันกลับเปิดช่องให้อีเลวนี้ยิ่งเข้ามาเพิ่มความเครียดให้วันที่หนักหนาสาหัสอยู่แล้ว

พาดหัวข่าวนั้นแวบเข้ามาในหัวอีกครั้ง ฉันกัดฟันกรอด

เรื่องทั้งหมดนี้เริ่มต้นขึ้นเมื่อการสืบสวนจบลง ทั้งทางการ ทั้งตำรวจ ทั้งสื่อ ทั้งพวกเด็กที่โรงเรียน ทุกๆ คนต่างยอมร่วมกันหมดแล้วว่าเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อเดือนกันยายนเป็นอุบัติเหตุอันเลวร้าย แต่เบอร์โทรศัพท์นรนามันไม่เห็นด้วย ฉันได้รับสายแรกจากมันในวันที่มีการประกาศรายงานการสืบสวน

พิเศษสู่สาธารณะ และพวกมันก็ไม่เคยเลิกลุ่กับฉันอีกเลยแม้แต่วันเดียว นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา

ต้องเป็นใครสักคนที่โรงเรียนแน่ เพราะการตามรังควานนั้นเกิดขึ้นที่นั่น เสียเป็นส่วนใหญ่ พวกมันไม่เคยลงมือทำอะไรที่บ้านฉันเลย แม้ว่ามันจะเป็น เพราะพ่อของฉันมากกว่าอย่างอื่นก็ตาม ไม่มีใครอยากทำให้ผู้พิพากษาศาลแขวงคนถัดไปของเขตเทศมณฑลโพล์โกรธ หรือหาเหตุให้เขาต้องขอแรงจากบรรดาเส้นสายที่มีในหมู่ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์หลังจากที่บ้านของเขาถูกก่อว

ที่น่าโมโหที่สุดคือ ดูเหมือนว่าฉันจะไม่สามารถเก็บเบอร์โทรศัพท์ให้เป็นส่วนตัวได้เลย คนในทีมเต้นและคนในสถานักเรียนที่จำเป็นต้องมีเบอร์ฉันด้วย เหตุผลบางอย่างนั้นมีมากเกินไป และไม่ว่าฉันจะพยายามอย่างดีที่สุดแค่ไหน มันก็ดูจะหลุดออกไปจนได้เสมอ

ฉันไม่รู้ว่าจะทำให้สายพวกนี้หยุดโทร. มาได้อย่างไร เว้นแต่จะตัดขาดความสัมพันธ์ทั้งหมดกับคนทั้งเมืองไปเลย ยกเว้นแค่พ่อกับแม่ จะไม่มีใครเอาเบอร์ฉันไปเที่ยวบอกต่อในวอลดอร์ฟอีก ถ้าฉันไม่มีวันเจอพวกเขาอีกแล้ว

เยลนี่แหละคือทางออกของฉัน

เวอร์แล้วลี เยล

ฉันเช็กเวลาจากโทรศัพท์มือถือ

15:38

อีกยี่สิบสองนาที่ก็จะถึงเวลาประกาศแล้ว คลื่นความตระหนกระลอกใหม่ ซัดใส่ฉัน และขณะที่ฉันกำลังจะออกเดินไปตามโถงทางเดินนั้นเอง ก็เป็นจังหวะเดียวกับที่มีคนกดกริ่งและทุบประตู ฉันหลุดเสียงหวีดแหลมคล้ายโดนรัดคอ อยู่กกลางๆ จนเกือบสะดุดล้มหายหลัง

“บรูค” เจน่าตะโกนผ่านประตู “เป็นอะไรหรือเปล่า”

โอ้ย ขอขอบคุณพระเจ้า แล้วก็ช่วยชะมัด

“จ๋า เป๊ปปิ้งนะ!” ฉันตะเกียกตะกายไปตามโถงทางเดินกลับไปยังห้องตัวเอง หย่อนกระเป๋าลงบนเก้าอี้นั่งทำงาน แขนเสื้อโคตหลังบานประตุ แล้วลบสายที่ปลอกไว้ทั้งหมดออกจากโทรศัพท์ก่อนจะยัดมันไว้ใต้หมอน ถอดรองเท้าแล้ววิ่งกลับไปยังประตูหน้าบ้าน

ฉันหยุดอยู่ชั่วคราวทั้งที่มีมือแตะอยู่ที่ล็อกประตุแล้วสูดลมหายใจ พวกญาติจะลารวมอยู่เสมอ ทุกอย่างจะไปได้สวย ชีวิตฉันไปได้สวย เบอร์โทรศัพท์นิรนามเป็นเพียงปัญหาชั่วคราวที่ฉันจะหนีพ้นในอีกยี่สิบสองนาที่ข้างหน้า

หวังว่านะ

ฉันเปิดประตุ และเจนนาก็กำลังยืนไถหน้าจอโทรศัพท์อยู่ตรงบันไดหน้าบ้าน หล่อนเงยหน้าขึ้นมองฉันพร้อมขนตาวาวสวยสมบูรณ์แบบแล้วยิ้มให้

เจน่า ฮาวตัน นั้นสวยเสียจนน่าหมั่นไส้ แม้จะอยู่ในชุดเครื่องแบบของวอลดอร์ฟ อันประกอบไปด้วยรองเท้าสีดำ กระโปรงเทนนีสีเทา เสื้อโปโลแขนยาวสีขาวมีตราโรงเรียนวอลดอร์ฟสีน้ำเงินเข้มสดสีตรงอกขวา หล่อนก็สวยหรือดูแพงระยับ อีกทั้งเจ้าตัวก็รู้ดีเสียด้วย หล่อนสูงกว่าฉันสองสามนิ้ว ผิวดำเนียนไร้ที่ติ มีผมสีแดงเบอร์กันดีไล่เฉดสดใสฉกเป็นเปียยาวถึงข้อศอก ตรงผ่นักันจมูกร้อยห่วงสีทองซึ่งจะไม่ได้รับอนุญาตให้ใส่ที่วอลดอร์ฟเด็ดขาด ปกติหล่อนจะเก็บห่วงนี้ใส่กระเป๋าไว้ในรถตัวเอง แล้วใส่มันในวินาทีที่ได้เป็นอิสระจากวอลดอร์ฟและทัศนคติที่กดขี่อันน่ารำคาญเรื่องการเจาะร่างกายของโรงเรียน ปีที่แล้วหล่อนเขียนรายงานเรื่องนี้ในวิทยภาษาอังกฤษชั้น ม. ทำได้ชนิดมีเหตุผลโน้มน้าวน่าเชื่อถือ ซึ่งได้คะแนนดี แต่ไม่เป็นที่รับฟังสักเท่าไร กฎย่อมเป็นกฎอยู่วันยังค่ำ

หล่อนยกสะโพกมาชนสะโพกฉันเป็นการท้าทายขณะเดินเข้ามาในบ้าน แล้วฉันก็ล็อกประตุตามหลังแบบเงียบที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อที่หล่อนจะได้ไม่ซักถามอะไร

เจน่าอยู่อันดับบนสุดของรายชื่อบุคคลที่ฉันไม่อยากจะรู้เรื่องเบอร์โทรศัพท์นิรนามเลย ถ้าหล่อนรู้ หล่อนต้องลากฉันไปสถานีตำรวจแน่ๆ ซึ่ง

จะให้มันเป็นแบบนี้ไม่ได้ พ่อแม่ฉันคงได้กังวลถึงขั้นสติแตกเลยทีเดียว การที่ครอบครัวเรามีเรื่องมีราวกับกฎหมายให้ชาวบ้านสนใจไปมากกว่านี้มีแต่จะสร้างปัญหาอีกมากมาย โดยเฉพาะกับพ่อของฉัน

เจน่าถอดรองเท้าไว้ตรงทางเข้าแล้วเดินมาตามโถง แต่แทนที่จะหันขวาเข้าไปในห้องฉัน หล่อนกลับเดินตรงไปยังห้องใหญ่ เพดานสูงตระหง่านทอดตัวอยู่เหนือหัวเราขณะก้าวเข้าสู่พื้นที่อันโอฬารนั้น แล้วหล่อนก็โยนกระเป๋าลงบนชุดโซฟากำมะหยี่สีครีม

“ทำไมเธอเมินสายฉัน” หล่อนถามพลางกอดอก

ฉันเดินอ้อมหล่อนเข้าไปในครัว กระเบื้องปูพื้นลายขาวดำแบบวินเทจให้สัมผัสเย็นต่อเท้าเปื่อยของฉันขณะที่รินน้ำใส่แก้วให้หล่อน “ฉันคงไม่เรียกว่าเมินหรอก แค่อึดๆ...แบบอึดๆ มากกว่า”

เจน่านั่งที่โต๊ะกลางครัวแล้วทิ้งพวงกุญแจอันรุงรังของตัวเองลงบนเคาน์เตอร์ ทุกสิ่งตั้งแต่ปลอกใส่รีโมตกุญแจรถยนต์ พวงกุญแจห้อยสเปรย์พริกไทย ไปจนถึงพวงพู่ฟองขนาดยักษ์สุดวิบวับของหล่อน ล้วนแต่เป็นสีทองทั้งสิ้น “หมายถึงที่คอยทำตัวหลบๆ ซ่อนๆ ลินะ เราต้องไปปาร์ตี้กันให้ได้นะ”

ฉันวางแก้วน้ำลงตรงหน้าหล่อนพลางรินให้ตัวเองอีกแก้ว “เธออาจจะต้องไปก็จริง แต่ที่ฉันต้องทำคือเอาตัวรอดให้ได้จากสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นในอีก...” ฉันดูนาฬิกาแขวนตึกแต่งผนัง “สิบแปดนาทีกี่”

เจน่าตบเคาน์เตอร์อย่างตึงตัง “เธอไม่ต้องเอาตัวรอดจากอะไรทั้งนั้นแหละ ยังไงก็เข้าเเยลได้อยู่แล้ว ฉันหมายถึง ชีวิตเธอจะดียิ่งกว่าเดิมในอีกสิบแปดนาทีกี่แหละ เร็วใช่มั้ยล่ะ”

ฉันเริ่มครออยยิ้มแบบภูตวินได้ยากขึ้นทุกขณะ “เร็วลี ที่สุดเลยล่ะ”

หล่อนดูฉันออกทันที “เธอเข้าได้แน่นอน เธอเป็นผู้สมัครที่เหมาะสมกับเเยลที่สุดแล้ว ไหนยังจะมีแม่เธอช่วยจัดแจงให้ได้โอกาสทำพวงงานอาสาสมัครดีๆ อีก ใบสมัครของเธอในระดับดาวทองคำเลยนะ ไม่มีทางเลยที่จะได้คำตอบว่า ‘ไม่ผ่าน’”

เว้นเสียแต่ว่าฉันยังไม่ดีพอ เว้นเสียแต่ว่าพอพวกเขาปรายตามองใบ
สมัครอันประสบความสำเร็จเกินมาตรฐานของฉันเพียงแวบเดียว ก็พึงระ
งว่าฉันไม่น่าสนใจหรือไม่มีพลังสร้างสรรค์มากพอสำหรับชั้นเรียนในปีนี้
มหาวิทยาลัยเครือข่ายโอวีลิกไม่ได้ดูกันแค่ที่คะแนนและการทำกิจกรรมอาสา
สมัคร แต่เราายังต้องโดดเด่นในหมู่คนเก่งที่สุดของที่สุดด้วย แล้วถ้าฉันไม่ได้
เป็นอย่างนั้นล่ะ

เจนาโบกมืออยู่ตรงหน้าฉัน “ฮัลโหล สงบใจหน่อย อย่าเพิ่งคิดลบจน
ดิ่งนักสิ ทุกอย่างจะเรียบร้อยเองแหละ”

ฉันจิบน้ำแล้วพยายามหายใจ “เธอก็พูดง่าย ความฝันของเธอไม่ได้ทำให้
เธอต้องขายวิญญาณเพื่อให้เข้ามาหาได้นี่”

หล่อนหัวเราะ แต่มุมปากกระตุกเหมือนทุกครั้งที่หล่อนรู้สึกรำคาญขึ้น
มา “โรงเรียนสอนทำอาหารก็ไม่ได้ง่ายเหมือนปอกกล้วยหอรอกนะ รุ่มมั่งเปล่าเหอะ”

ฉันรีบเปลี่ยนคำพูดทันที “ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น ฉันว่าสิ่งที่เธอ
อยากทำมันเยี่ยมจะตาย...”

“แต่มันก็ไม่เหมือนการได้เข้าโอวีลิกแล้วได้สานต่อมรดกของครอบครัว
ฉันรู้หอรอกนะว่าเธอหมายความว่าอะไร แล้วก็ถูกของเธอ ฉันทำแบบที่เธอทำ
ไม่ได้หอรอก หลักๆ ก็เป็นเพราะฉันไม่อยากทำเอง ซึ่งก็เป็นเหตุผลที่เราควรไป
ทะเลกันหลังจากที่เธอเข้าเเยลได้แล้วในอีกสิบหกนาทีกี่”

ฉันตัดสินใจไม่ถูกว่าควรรู้สึกอย่างไรดี ระหว่างตระหนักที่เวลาผ่านไป
เร็วเกิน กับรำคาญที่หล่อนยังจะวกกลับมาเรื่องปาร์ตี้ริมทะเลได้ด้วยคำพูด
แค่นี้ก็คำ

“ฟังฉันหน่อยเถอะ” หล่อนเอ่ย “ถ้าฉันแค่อยากมีคนไปด้วยละก็ ฉันรอ
ฟีลลิ่งกับดีแลนให้แข่งเสร็จแล้วค่อยนั่งรถไปกับพวกเขาก็ได้ ที่ฉันอยากไปคือ
ไปเพื่อเธอ เธอใช้ชีวิตจำศีลอย่างกับฤษีมาตั้งแต่ปาร์ตี้ครั้งสุดท้ายนั้น แล้วฉัน
ก็เข้าใจด้วยว่าทำไม แต่พอมาถึงจุดจุดหนึ่งเธอก็ต้องเริ่มใช้ชีวิตของตัวเองอีก
ครั้งนะ แล้วมันจะมีครั้งไหนที่ดีไปกว่าการได้มีชีนกลับเข้าสังคมด้วยงานปาร์ตี้

ที่จัดขึ้นเพื่อฉลองหนึ่งในความสำเร็จที่อลังการที่สุดในชีวิตเธออีกล่ะ อีกอย่าง โบเชกก็จัดงานนี้เพื่อเอาใจเธอเท่านั้นแหละ เธอจะพลาดปาร์ตี้ของเธอไม่ได้ล่ะ!”

ว่าแล้ว! ฉันหยิบแก้วน้ำพลาจครางออกมาอย่างเหลืออด แล้วหันกลับเข้าห้อง

ฉันเยี้ยกระเป๋าทัวเองให้หล่นจากเก้าอี้ทำงานแล้วนั่งลง ขนสัตรีลีลาวให้สัมผัสสัจจกับริเวณข้อพับหลังเข้าทั้งสองข้าง ส่วนเงาฉันล้มตัวลงนอนคว่ำที่ปลายเตียงของฉัน

“อย่างแรกเลยนะ” ฉันเริ่ม “ปาร์ตี้ไม่ได้จัดเพื่อฉัน แต่จัดเพื่ออิกซ์ของโบต่างหาก ตั้งแต่พ่อแม่ฉันขายบ้านริมทะเลสาบไป อิตานี่ก็ได้ติดต่อกับสถานะทางสังคมที่สูงส่งขึ้นเพราะมี ‘บ้านที่จัดงานปาร์ตี้ได้’ และอย่างที่สอง ฉันจะไม่ไปงานนี้ไม่ว่าอะไรจะตอบว่ายังไง ถ้าแม่รู้เป็นได้มาฉันทั้งแน่ๆ คำสั่งที่ฉันได้รับตั้งแต่เดือนกันยายนี่ชัดเจนนะ ฉันต้องไม่ทำอะไรที่จะทำให้ตัวเองตกที่นั่งลำบากหรือโดนแม่ที่อีกเด็ดขาด ถ้าพฤติกรรมของฉันมีโอกาสทำให้ครอบครัวดูไม่ดีแม้แต่คนเดียวละก็ คำตอบคือไม่...”

เงาพ่ายหน้าพลาจพับขาทั้งสองขึ้นนั่งทับอยู่บนผ้านวมสีขาว “ยิ่งโดยเฉพาะพ่อเธอที่กำลังค้ำตำแหน่งว่าที่ผู้พิพากษาอยู่ด้วย ฉันรู้ ทุกคนก็รู้ พ่อแม่เธอเขาคลังไคล้ความสมบูรณ์แบบของพวกกูตวินมาก แต่ภาพลักษณ์ของเธอตอนนี้ก็ไม่ต่างพร้อยนี่นา กะอีแค่ไปปาร์ตี้งานเดียว คงไม่ได้ทำให้ชื่อตระกูลกูตวินแปดเปื้อนหรอก เดี่ยวพวกเราขับรถไปด้วยกัน ไม่ต้องดื่ม เราจะเดิน เราจะเล่นรอบกองไฟแล้วก็ฉลองกัน ถ้ามีการเมาที่เรื่องตราบาหรืออะไรก็ตามที่จะทำให้เธอลำบาก เราจะเผ่นออกจากที่นั่นกันเลย”

ฉันจ้องหน้าหล่อน “เธอจะบอกว่า ถ้าเราเดินเข้าไปในงาน แล้วเกิดมีคนต่อayakanตรงหน้า เธอก็จะตีรถกลับบ้านจากที่โน่นได้แบบชิลๆ ทันทึ่เลยสินะ ขับรถไปกลับขาละเก้ลิบนาที่เพื่อไปปาร์ตี้แค่สามลิบนาที่เนี่ยนะ”

“ถูก ตามนั้นเลย”

“โกหก”

หล่อนหัวเราะ “เพื่อเธอ ฉันยอมกลับเลยหลังสามสิบวินาที แต่มันจะ
ไม่เป็นเช่นนั้นหรอก มันจะชิล สงบเงียบ ไม่มีใครต่อแย้งกัน หรืออีตาโปไม่ต้อง
จับใครโยนออกไปทั้งนั้นแหละ”

15:51

ฉันสายหน้า “เดี๋ยวเราค่อยกลับมาเถียงเรื่องนี้กันต่อหลังสี่โมงเย็น ไม่งั้น
สมองฉันจะชอร์ตเอา”

เจน่าแต่งตัวออกจากเตียงแล้วมุ่งหน้าไปที่ห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า “จัดไป
ฉันจะอยู่นี่แหละ จะหาชุดไปปาร์ตี้ริมหาดให้เธอตอนที่เธอกำลังพักผ่อนจาก
อาการสติแตก”

ไฮไฮ ยายนั่นไม่ยอมแพ้เลย

ฉันเปิดแลปท็อปแล้วเข้าไปที่หน้าระบบตรวจสอบสถานะการสมัครเข้า
เรียน ตรามหาวิทยาลัยเยลที่อยู่บนสุดของเพจนำพาความรู้ลึกคลึ่้นเหียนมา
ให้อีกกระลอกหนึ่ง ฉันอ่านกวดๆ ในหน้าโฮมเพจรับสมัครอย่างเร็วๆ ตรวจสอบดู
ซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าทุกอย่างเรียบร้อยดี

จดหมายแนะนำจากอาจารย์: ได้รับแล้ว

จดหมายแนะนำจากที่ปรึกษา: ได้รับแล้ว

รายงานผลการเรียน (ใบแสดงผลการเรียนจากโรงเรียนมัธยมศึกษา
ตอนปลาย): ได้รับแล้ว

ผลการทดสอบมาตรฐานอย่างเป็นทางการต่างๆ (เอสเอที เอสเอที
-อาร์พร้อมเรียงความ หรือเอซีทีพร้อมข้อเขียน): ได้รับแล้ว

ใบสมัครออนไลน์แบบมาตรฐาน: ได้รับแล้ว

เหลืออีกสามนาที่

“ถ้าฉันเข้าไม่ได้ล่ะ” ฉันกระซิบ ในที่สุดความกลัวที่จับสึกลงไปถึงกระดูกก็เปล่งเสียงออกมาดังๆ

เจนาแต่งตัวออกมาจากห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าของฉันในสภาพที่สัลด เครื่องแบบวอลดอร์ฟออกไปเรียบร้อย และสวมชุดจัมป์สูทผ้ากำมะหยี่แบบคล่องคอไม่มีแขนราคาสามร้อยดอลลาร์ตัวใหม่เอี่ยมของฉันแทน ดูดีกว่าตอนที่ฉันใส่ในห้องลองเสื้อผ้าเป็นไหนๆ ชุดเป็นสีเดียวกันกับผมเปียของหล่อน ดูสวยสดเลี๊ยบฉันอยากจะชกหน้าหล่อนซ้ำให้

หล่อนมายืนข้างหลังฉันประหนึ่งเป็นผู้พิทักษ์อยู่หลังเก้าอี้ แล้ววางมือทั้งสองลงบนไหล่ฉัน “เป็นไปไม่ได้”

“แต่ถ้าฉันเข้าไม่ได้ล่ะ”

“แต่ถ้าเธอเข้าได้ล่ะ”

ฉันทุกอย่างก็จะดีขึ้น พ่อแม่จะเริ่มกลับมาสบตาฉันอีกครั้ง ฉันจะได้หนีพ้นจากเบอร์โทโทรศัพท์นินนาม ฉันจะได้ไปเริ่มต้นใหม่ในที่ที่ไม่มีใครในระยะพันไมล์รู้อะไรเกี่ยวกับตัวฉันแม้แต่คนเดียว ฉันสามารถสร้างตัวตนเป็นคนใหม่หมด ฉันสามารถเลิกพยายามอย่างหนักเพื่อที่จะชดเชยจนเกินพอดีให้แก่ความผิดพลาดทั้งหลายของฉันได้แล้ว

ความคิดนั้นเกือบทำให้มีความสุขจนตัวลอยเลยทีเดียว

หนึ่งนาที

ฉันสูดลมหายใจเข้าลึก แล้วต็มน้ำรวดเดียวครึ่งแก้วก่อนเตรียมตัวกดปุ่มรีเฟรช

“หายใจเข้าไว้” เจนาบอก “และจำไว้นะ ว่าเธอสมควรได้รับสิ่งนี้”

ข้อความ ‘กำลังรอดำเนินการ’ ที่อยู่บนหน้าจอราวกับจะเย้ยหยันใส่ฉัน ฉันจ้องนาฬิกาที่เวลาค้างอยู่ตรงเลข 15:59 ราวกับรอคอยมาแล้วหลายหมื่นปี ในที่สุดมันก็เปลี่ยนเป็นเวลาสี่โมงเย็น แล้วฉันก็รีเฟรชหน้าเว็บโดยไม่กล้าสูดลมหายใจเลยสักครั้งจนกระทั่ง...

มีการแจ้งสถานะใหม่ปรากฏขึ้นด้านบนสุดของเพจ

มีการอัปเดตใหม่ของใบสมัครของคุณที่โพสต์ไว้เมื่อวันที่ 28
มีนาคม ณ เวลา 19:00 นาฬิกา ตามเวลามาตรฐานตะวันออก

<คลิกเพื่อชมการอัปเดต>

ฉันเลื่อนเมาส์ไปที่ลิงก์นั้นด้วยท่อนแขนสั้นเทา
“โอ พระเจ้า” เจน่ากระซิบเสียงแผ่ว
ฉันคลิกลิงก์ ยังคงกลั่นลมหายใจไว้
จาวีตีโอพื้นหลังสีน้ำเงินแดงขึ้นมา เป็นภาพหมาบูลด็อกหลายตัวเต้น
ระบำอยู่ใต้คำว่า...

ขอแสดงความยินดี

“โอ้ พระเจ้า!” เจน่ากรีดสั่นใส่หูฉัน
วิดีโอเล่นจบลง ตามมาด้วยจดหมายอย่างเป็นทางการ

เรียนคุณบรูค

ยินดีต้อนรับสู่มหาวิทยาลัยเยล! ข้าพเจ้าเขียนจดหมายฉบับนี้ด้วยความ
ยินดีเป็นอย่างยิ่ง เพื่อแสดงความยินดีกับคุณที่ได้รับการตอบรับเข้า
ศึกษาในชั้นเรียนของ...

ฉันกระโดดตกลงจากเก้าอี้ “ฉันเข้าได้แล้ว!”
“เธอเข้าเยลได้แล้ว!”

ฉันหันไปหาเจน่า หล่อนจับมือฉันไว้ แล้วเราสองคนก็กระโดดขึ้นๆ
ลงๆ กรีดใส่หน้ากันจนหายใจไม่ทัน และทั้งตัวลงไปกองอยู่บนพื้นด้วยความ
เหนื่อยหอบสุดขีด ตรามหาวิทยาลัยเยลขึ้นอยู่เต็มหน้าจอของฉัน พวกหมา

บลูดีอกและข้อความแสดงความยินดีเล่นซ้ำวนไป พร้อมจดหมายที่บอกให้ฉัน
จงภาคภูมิใจในความสำเร็จของตนเอง และพวกเขามีความปีติยินดีมากเพียงใดที่
ได้รับนักศึกษาผู้มีความโดดเด่นเช่นนี้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในชุมชนของพวกเขา

แม่ของฉันเข้ามาพบพวกเราในสภาพที่กำลังหัวเราะสลับร้องไห้อยู่บนพื้น
แม่ยืนอยู่ใกล้ช่องประตูด้วยลูกนี้ยบกริบในกระโปรงทรงดินสอเข้ารูปและ
ผมหางม้าเกล้าสูง ซึ่งเป็นผมสีน้ำตาลเกลัดเช่นเดียวกับผมของฉัน

แม่ตุนงไปชั่วขณะ จ้องมองลงมาคล้ายว่าเราเสียสติไปแล้ว แต่แล้ว
ความรู้แจ้งก็พลันสว่างวามขึ้นมา “นี่ลูกเข้าเฝ้าได้แล้วหรือ”

ฉันลุกขึ้นยืน ยกมือลูบชุดเครื่องแบบนักเรียนให้เรียบแล้วพยักหน้า
เป็นครั้งแรกในรอบหกเดือนที่แม่ยิ้มให้ฉัน ดวงตาของแม่เป็นประกายด้วย
ความสุขที่ฉันเป็นคนสร้างขึ้นมา แล้วแม็ก็นิโอบฉันไว้ในอ้อมกอดที่อาจจะแนบ
แน่นที่สุดแล้วในชีวิตฉัน

ในที่สุดฉันก็แก้ปัญหาได้แล้ว เยลช่วยแก้ปัญหาให้ได้แล้ว

น้ำตาแม่ทำเอาหน้าฉันเปียกขึ้น แต่ฉันก็ไม่สนใจ แม่กอดฉันไว้เนิ่นนาน
นานมากพอที่จะทำให้ช่องว่างระหว่างเราที่ฉันสัมผัสได้ในช่วงหกเดือนที่ผ่านมา
นี้เล็กลงไปถนัดใจ

“แม่รู้อยู่แล้วว่าลูกทำได้” แม่พูดด้วยน้ำเสียงเต็มตื่น แล้วจู่ๆ ก็ดันตัว
ถอยออก “โอ้ พระเจ้า แม่ต้องโทร. หาพ่อของลูกก่อน พ่อจะต้องภูมิใจในตัว
ลูกมากแน่ๆ จ๊ะ!”

แม่จูบหน้าผากฉันแล้วถอยออกไป

ฉันคว้ามือแม่เพื่อหยุดท่านไว้ “เดี๋ยวกะ ขอหนูเป็นคนบอกพ่อเองได้
มั้ยคะ”

ความรู้สึกผิดห้วงใดๆ ก็ตามที่ฉันเคยต้องทนรับรู้จากแม่นั้นเทียบ
ไม่ได้เลยกับที่ได้พบเจอจากพ่อ สิ่งเดียวในโลกนี้ที่ฉันอยากเห็นคือใบหน้า
ของพ่อตอนที่ฉันบอกข่าวนี้กับท่าน แล้วได้เห็นแววตาคุณเคลนที่มีให้ตลอดเวลาอัน
สลายหายไป ให้ได้เห็นความภูมิใจจากพ่อ

“ได้สิจ๊ะ! นี่มันข่าวของลูกนี่นา” แม่ใช้สองมือประคองใบหน้าฉัน “พ่อเขาน่าจะถึงบ้านเร็วๆ นี่แหละ เราทีมงานการกุศลนั้นกันไงจ๊ะ พ่อเขาเลยว่าจะไม่ทำงานดึกสักวัน”

โอ้ย เวิร์ลนะ นันมันงานระดมทุนจัดหาอาหารแก่ผู้ยากไร้นี่นา ฉันเก็บของบริจาคทั้งหมดมาจากโรงเรียนแล้วตั้งแต่เมื่อเช้า ก็ที่กินพื้นที่ส่วนใหญ่บนเบาะหลังและเต็มกระโปรงหลังรถซูบารุของฉันนั่นไง ฉันดันลืมเอามันไปส่งหลังเลิกเรียนเสียนี้

แต่แม่ไม่ต้องรู้เรื่องนี้ก็ได้ เพราะฉันจะไม่บอกว่าทำอะไรผิดพลาดไปอีกแล้วเด็ดขาด โดยเฉพาะหลังจากที่เพ็งยินดีปรีดากันไปหมดๆ เมื่อครู่นี้

ขณะที่แม่หายลับไปตามโถงทางเดิน เจนาก็จับสองไหล่ของฉันหมุนไปประจันหน้ากับหล่อน “ทีนี้เราก็ต้องไปปาร์ตี้นั้นแล้วนะ ทุกคนต้องอยากฉลองกับเธอแน่!”

บางทีอาจเป็นเพราะความรู้สึกเบิกบานใจที่ได้มาจากการสำเร็จ หรืออาจเป็นเพราะฉันรู้สึกเป็นอิสระแล้วจากทุกสิ่งที่เคยจู้จี้จุกจิกตลอดหกเดือนที่ผ่านมา แต่ฉันกำลังขังใจอยู่ว่า หรือจะไปดีนะ

เจน่าขยิบตาให้ฉันแล้วหันหลังพร้อมกับชี้ไปยังกระดุมที่อยู่หลังชุดจัมป์สูท ฉันกลัดกระดุมให้หล่อนเป็นการอนุญาตให้หล่อนจิกเสื้อผ้าของฉันแบบไม่ต้องมีคำพูดอย่างที่เคยเป็นมาเสมอ

“ยังมีอีกนะ” หล่อนพูดต่อ “ฟลิคซ์ส่งข้อความมาบอกตอนฉันกำลังมาที่นี่ว่า ดีแลนถามถึงเธอด้วยตอนพวกเขาอุ่นเครื่องก่อนลงแข่ง โดยเฉพาะเรื่องที่ว่าเธอจะไปงานปาร์ตี้นี้ด้วยหรือเปล่า ฉันว่าเธอต้องอยากเจอเธอแน่ๆ แต่ถ้าเธออยากเก็บตัวอยู่บ้านคนเดียว แล้วไม่ไปก็กกักกับคนที่เธอแอบชอบมาเป็นปีๆ ฉันก็คงเข้าใจแหละ...”

พันธงเลยแล้วกัน “ได้ ฉันจะไปปาร์ตี้อีรี”

หล่อนหัวดีดแล้วแจ้นออกไปนอกห้องเพื่อขออนุญาตแม่ของฉันด้วยการแต่งเรื่องอะไรสักอย่างเกี่ยวกับการไปเจอฟลิคซ์เพื่อกินมื้อค่ำฉลองกัน

หล่อนพูดเป็นนัยๆ ว่าพวกเราจะอยู่กันแต่ในเมือง ไม่ใช่ไปอยู่ที่ชายหาดซึ่งอยู่ห่างออกไปอีกชั่วโมงครึ่ง แล้วแม่ของฉันก็ตกลง โดยไม่ลืมนึกย้ำว่า “เที่ยงคืนต้องถึงบ้านนะจ๊ะ”

ความรู้สึกเป็นอิสระนั้นขยายเพิ่มขึ้น แม่ไม่ได้ถามอะไรเลย หรือแม้แต่เชื่อกันจะไปไหน หรือพูดทบทวนมารยาทในการวางตัวแบบพวกกุฎวีน หรือย้ำว่าเป็นเรื่องสำคัญแค่ไหนในการหลีกเลี่ยงไม่ให้มีเรื่องอื้อฉาวของครอบครัวอีก แม่แค่ตกลงแบบง่ายๆ เลย

ด้วยความรวดเร็วราวกับจะทำลายสถิติ เจน่าจับฉันเปลี่ยนจากชุดนักเรียนไปเป็นเสื้อผ้าที่เหมาะสมแก่การไปปาร์ตี้ริมหาดแบบคนแถบแปซิฟิกตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งก็คือเสื้อสเวตเตอร์คอเต่าสีดำยัดชายเข้าไปในกระโปรงปักเลื่อมสีทอง โดยสวมถุงน่องบุขนแกะไว้ข้างใต้ด้วยเพื่อรับมือกับลมเย็นแถวชายฝั่ง จากภาพของฉันที่ยืนอยู่ข้างหล่อนที่สะท้อนอยู่บนกระจกขนาดเต็มตัว ฉันรู้ว่าตัวเองดูน่าทึ่ง แต่เจน่านี่สิ ดูเจิดจรัสพร้อมเดินบนรันเวย์ได้เลย

“เกลียดฉันล่ะซี” หล่อนพูดพลางขยิบตา

“ตลอดอะ”

หล่อนหัวเราะ “กล้าพูดนะอะ ยายคุณหนูบ้านรวยที่เข้าเเยลได้”

ฉันเข้าเเยลได้แล้ว

แม่งเอ๊ย

เราสวมรองเท้าไม่มีส้นเพราะเตรียมจะไปเดินบนทราย แล้วก็ฆ่าเวลาเล่นด้วยการเก็บรายละเอียดเมกอัพและทำผมใหม่ให้ดูดี จนกระทั่งราวห้าโมงเย็นก็ได้ยินเสียงล้อรถของพ่อดังขึ้นที่ทางเข้าบ้าน ฉันรีบฉวยกุญแจและกระเป๋ากีฬาไปโปรดจากโต๊ะแต่งตัวแล้ววิ่งแจ้นออกไปทางประตูหน้า

ฉันหันได้เจอพ่อที่เดินมาได้ครึ่งทางและกำลังยกมือข้ามไหล่เพื่อกดรีโมทลิฟต์รถเมอร์เซเดส แล้วฉันก็โกลไปหยุดที่บันไดชั้นบนสุด พ่อพ่อเห็นฉันก็หยุดนิ่งอยู่ที่บันไดชั้นล่างสุด หน้าบ้านเรามีบันไดเพียงสามขั้น ดังนั้นจุดที่พ่อยืนอยู่จึงสูงเกือบเท่าระดับสายตาของฉัน

ชุดสูทสีกรมท่ามูลค่านับพันดอลลาร์ของพ่อออกแบบมาอย่างประณีต เพื่อให้พ่อยิ่งดูภูมิฐาน ดูน่าเชื่อถือและดูน่าเกรงขามมากขึ้น ผมลืมน้ำตาลอ่อนของพ่อยังดูเนียบเป็นทรงแม้จะทำงานที่ศาลมาแล้วทั้งวัน ดูไปก็เหมือนตุ๊กตาเคนวอร์ชันแต่งตัวเป็นนายความ

“บรูค?” พ่อมองฉันอย่างสำรวจตรวจตรา คล้ายกับว่าฉันคือหลักฐานของหนึ่งในการพิจารณาคดีของพ่อ

“หนูเข้าเฝ้าได้แล้วนะคะ”

ทั่วทั้งร่างของฉันเตรียมรอรับรอยยิ้ม รอคำพูดชมเชย รอการยอมรับจากพ่อ

“พ่อก็ว่าอย่างนั้นละตอนเห็นแกม้ายืนอยู่ตรงนี้ในวันตัดสินใจเลือกเข้ามหาวิทยาลัย³”

ฉันทำตาปริบๆ แค่นั้นนะ ไม่มีการยิ้มให้ ไม่มีการกอดกัน ไม่มีอะไร... เลยเธอ “ค่ะ แนนอนอยู่แล้ว ขอโทษที่ทำให้พ่อไม่ประหลาดใจนะคะ”

“ก็ไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจอะไรนี่ แก่จุดสำหรับพยายามอย่างหนักเพื่อให้ได้เข้าเฝ้า มันก็ต้องเป็นอย่างนี้อยู่แล้วเวลาคนเราจดจ่ออยู่กับเป้าหมาย แล้วไม่ไปมัวเสียเวลากับเรื่องตราบาปหรือเรื่องอื้อฉาว พยายามต่อไปละ เผลอไม่ใช่จุดสิ้นสุดของการแข่งขันหรอก มันก็แค่จุดพักอีกจุดหนึ่งระหว่างทางเท่านั้นเอง”

ฉันพยักหน้าอย่างแรงและก้าวหลบให้พ้นทางพ่อ แล้วก็พบว่าเจนน้ายืนอยู่ตรงช่องประตูด้านหลังนี้เอง หล่อนแอบหลบม้ายืนข้างฉันเพื่อให้พ่อเข้าไปข้างในได้ แต่พ่อกลับหยุดเดินแล้วกวาดตามองเราสองคนเร็วๆ “นี่จะไปไหนกัน”

² ชื่อของตุ๊กตาชายหนุ่มผู้เป็นแฟนของบาร์บี้ มีรูปลักษณะที่สร้างมาให้ดูหล่อสมบูรณ์แบบ และมีอาชีพ สิว ทรนผม รูปร่างหลากหลาย

³ Decision Day หรือชื่อเต็มว่า National College Decision Day ในสหรัฐอเมริกาคือวันประกาศผลสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมปลายปีสุดท้ายว่าจะได้รับการตอบรับจากมหาวิทยาลัยที่ตนยื่นใบสมัครไปหรือไม่ และเป็นโอกาสสุดท้ายที่จะตัดสินใจเลือกว่าจะเข้าเรียนในเทอมที่จะถึงแน่นอนด้วยการวางเงินมัดจำค่าเล่าเรียน

“ไปดินเนอร์นะคะ” เจน่าเอ่ย “เพื่อฉลองความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ของบรูค
ไองคะ”

นายจิกกัดเล็กๆ นั้นไม่ได้เล็ดลอดแวตาสงเกตของพ่อไปได้ ดวงตาที่
จับอยู่ที่หล่อนหรือลิ่ง “เออละ ถ้าอย่างนั้น ฉันก็หวังว่าคำนี้พวกเธอสองคนจะ
ทำตัวดีๆ ฉันไม่อยากเห็นพวกเธอไปก่อเรื่องอะไรอีก เพราะคราวนี้ฉันอาจจะ
ช่วยพวกเธอไม่ได้”

และเพียงเท่านั้น พ่อก็ก้าวเข้าไปในบ้านแล้วปิดประตู

ริมฝีปากของฉันทพลันแห้งผากขึ้นมา นิ้วกำพวงกุญแจเข้าๆ ออกๆ อยู่
อย่างนั้น พ่อคงจะเครียดอยู่แหละ ฉันอาจจะบรรลุปเป้าหมายของตัวเองแล้ว
แต่สิ่งที่พ่อหวังไว้ว่าจะยังมาไม่ถึง การสัมภาษณ์ครั้งสุดท้ายกับท่านผู้ว่าการฯ
เรื่องตำแหน่งผู้พิพากษาของพ่อคือเช้าวันจันทร์นี้ พ่อได้รับการยืนยันแน่นอน
แล้ว ฉันแน่ใจว่าที่นี้เราก็จะฉลองด้วยกันได้

“พ่อเธอน่ะโคตรกวนตีนเลย” เจน่าพึมพำพลางดึงฉันเข้าหารถซูบารุ

ฉันปลดล้อกรถ “พ่อไม่ได้กวนตีนหรอก แค่เป็นคนมุ่งมั่นนะ”

“เออ มุ่งมั่นว่าจะกวนตีนนะสิ”

แม้ว่าฉันจะผิตหัวกับปฏิกิริยาของพ่ออย่างแรง แต่ก็อดหัวเราะไม่ได้
ฉันเพิ่งตระหนักได้ถึงความสำคัญของสถานที่ที่เรากำลังจะไปก็ตอนที่เรา
สองคนเข้ามาในโรงและมือของฉันพร้อมจะสตาร์ตเครื่องแล้ว นี่เป็นงาน
ปาร์ตี้แรกของฉันนับตั้งแต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่บ้านริมทะเลสาบ นับตั้งแต่ที่
ทุกอย่างในชีวิตฉันกลายเป็นเรื่องเสี่ยงต่อการพังทลาย และน้ำหนักของข้อ
ตระกูลกูดวินถูกโยนมาไว้บนบ่าของฉัน

ทุกอย่างผิตพลาดไปหมดที่งานปาร์ตี้ครั้งนั้น ถ้าคืนนี้เป็นเหมือนตอน
นั้นอีกล่ะ ถ้าฉันอุตสาหะทำสิ่งยิ่งใหญ่ที่จะเสริมความมั่นคงให้อนาคตได้แล้ว
แต่กลับมามีพียงเพราะการตัดสินใจครั้งนี้ครั้งเดียวล่ะ

ภาพทะเลสาบยามค่ำคืนปรากฏขึ้นมาในหัวฉันแวบหนึ่ง

ผืนน้ำดำมืดราวสีหมึก เสียงหัวเราะ เสียงกรี๊ดร้อง

ฉันไม่อยากเจอเรื่องนั้นอีกแล้ว

“นี่ เป็นอะไรหรือเปล่า” เจน่าถามพลางเอียงตัวข้ามคอนโซลมาหา “ทำหน้าอย่างกับเห็นผี”

ฉันพยายามฝืนยิ้ม แต่ใบหน้ากลับไม่ยอมให้ความร่วมมือเลย ฉันลืมหิวเสียแล้ว พวกญาติวันมักจะยิ้มแยมอยู่เสมอ อย่างน้อยก็ในเวลาที่มีคนจับตามอง

“นี่ ไม่เป็นไรหรอก ทุกอย่างจะเรียบร้อยดี” เจน่าพูดพลางลูบไหล่ฉัน “มีแค่เพื่อนๆ ไม่ก็คนจากวอลดอร์ฟที่บ้านโบเท่านั้นแหละ เหมือนวันเก่าๆ ก่อนที่จะเกิดเรื่องดราม่าไป และฉันหมายความว่าเคยพูดไว้จริงๆ นะ ถ้าดูแล้วมีปัญหาแต่แรกละก็ เราจะออกมาเลย โอเคมั้ย ทั้งพ่อเธอและเกียรตินัยศอันเลอค่าของตระกูลญาติวันก็ไม่มีอะไรให้ต้องกังวล เรื่องที่เกิดขึ้นที่ทะเลสาบเป็นแค่อุบัติเหตุเท่านั้นแหละ”

ฉันสตาร์ตรถแล้วขับถอยหลังออกไปจากทางเข้าบ้านพลางขบคิดคำพูดของเจน่าไปด้วย “ไม่หรอก เธอพูดถูก ฉันมั่นใจว่าทุกอย่างจะเรียบร้อย”